

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosó ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosó da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P.

✦ Sserbske njedželske łopjeno. ✦

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjez kniharni a płaczi šchtwortlětnje 100.— hr.

Quasimodogeniti.

1. Pětra 1, 3.

S tujm słowom š Pětrowego lišta strowi našcha njedžela našchich semšerjow w Božich domach, hdyž šo tam sanješe:

„Khwaleny budž Bóh a tón Wótž našeho Anjesa Jesom Khrysta, kiž je naš po kwojej wulkej kmišnosći š nowa porodžil na žiwu nadžiju psches to horjestacze Jesom Khrysta wot morthych.“

Quasimodogeniti, to rěka: š nowa narodženi; pschirunaj tež 1. Pětra 2, 2. A to dyrbišy my byčž wšchitžy, dokelž šmy tola dužy wot jutrow a tak dužy wot kšchiza na Golgatha a wot jutrowneho rowa a dokelž šmy tola dužy wot póstneje abo jutrowneje spowjedže a Anjesoweje hoščiny. Abó nješšmy to?

Quasimodogeniti, srojumišch to, šchto tuto słowo, tuta nje- džela wot tebje čže? To, šchtož Bóh Anjes do žyła wot čłowjeka, wot tebje čže! Ty dyrbišch wotemrěčž tennu staremu wot paradisa šem a šo š nowa narodžicž w tej wěrje a psches tu wěru do teho kšchizowaneho a jutry šažo stanjeneho šbóžnika Jesuša Khrystuša a dyrbišch byčž džěčžo Bože, abó šchtož to šame, čłowjek wěry, š jenym słowom: jutrowny kšchesczan! A hdyž ty to nješšy wot kšchizenizy šem, wot kupjele noweho n- roda, dyrbišch to š najmjeńšcha wot tutych jutrow šem byčž, a'e njesabudž, niž wot jutrow šamych ale tež wot čžicheho pjatka a potom hakle wot jutrow. Tam na Golgatha dyrbišch stacž pod kšchizom a tam dyrbi, kaž Jesušeje to čžělo semiške wotemrěje, tebi wotemrěčž, šchtož je hrěščne, šte a njedobre na tebi a we tebi. To dyrbišch tam pokhłowacž do rowa čžicheho pjatka. A horje- stanječž dyrbišch to nowy čłowjek, w kotrymž móž a žiwjenje je

ta wěra, ta jutrowna wěra, kotraž šo wušnaje wšchudžom a psche- zo: „Ja wěm, šo je Jesuž Khrystuž stanšł a šo je žiwý, ja tež š nim žiwjenje b'du widžecž!“ Tuteje wěry wšchu pońnosć a šylnosć dyrbišch měčž tak, šo wšchudžom, tež w čžěmnyh dole wu- šnaješch: „Ja š mojim stanjenym Šbóžnikom a mój Šbóžnik šo mnu!“ Tuteje wěry druge mjeno rěka: Žiwě šjednocženštwó š tym žiwym šbóžnikom! A šchtož je w tutej wěrje šwěrný hacž k šmjercži, ma tež w čžěmnyh dole šmjercže tu wěštosć, šo š nim je tón stanjeny šbóžnik, a wón wě wušnawacž: „Šmjercž je póžřěta do dohycža! Šdže je, šmjercž, tvoje žahadko? Šdže je, hela, tvoje dohycže? Wóhu pak budž džak, kiž nam dohycže dawta psches našeho Anjesa Jesom Khrysta!“ Ša nješo dopjelnja šo potom: „Dokelž šy šo mnu we wěrje na šemi, šym ja š tobu w njebjeskeje wěčnosći, ja, twój Šbóžnik!“

A tomu, šo by to tak bylo, je Jesuž Khryst tola do šwěta pschicšchot, šo by to runje š tobu tak bylo! A to šy ty nětko šažo ras dužy wot jutrow. Je to š tobu tak? Šy ty jutrowny kšche- sczan w žiwěj wěrje? Abó pschězo hišččže niž? Abó hižo šažo niž wjazy? Šdyž niž, kajki šy ty to bajer 2. artilla, w kotrymž tola š Lutherom prajišch: „šo bych šam jemu a w jeho kraleštwje pod nim žiwý byl a jemu šlužil we wěčnej prawdosći a njewinosći!“ Šdyž niž, kajki šy ty to tola plapotač teho, šchtož š Lutherom wu- šnawacž w šakramentomaj šwjateje kšchćenizy a šwjateje wje- čerje: „šo tón šary šadam w naš psches wšchědne roščacže a pokutu šo dyrbi potepicž a wumrěčž se wšchěmi hrěščami a šlymi lóšchtami a šažo wšchědnje won pschicž a horjestanycž nowy čłowjek. kiž by w čžistosći a prawdosći pschěd Bohom wěčnje žiwý byl!“ Šlej, tu mašch rezept! By-li hnadny čžak

pósta a jutrow sažo ras skomdžik, nakož tutón rezept hnydom dženka a to do czjsta, a ty budžesč, schtož dyrbišč: Quasimodogenitus, s nowa narodženy. A njeskomdž, to czjnicž po Luthetomym pokiruje: kóždy džen s nowa! Sdyž to dže wo strowoscz twojeho czjka a twojeho žiwjenčžka, naložujesč ty sto rezeptow a hrědkow, jeno so by je podleščit wo měkazy a, hdyž wyško pschiudže, wo lěta. Sdyž pak to dže wo strowotu, haj wo žiwjenje, wo wěčne žiwjenje dušce, njedyrbjal ty to šwěrnje a pilnje tutón jedyn rezept naložowacz! A tutón pomha!

Sa to pak potom sapłacz džal k tomu, kotryž czi tuto wustrowjenje a tuto žiwjenje dawca: Bohu! „Schwaleny budž Bóh a tón Wótž našeho Anjeia Jesom Chrysta!“ napomina tola naše słowo. Njejšy-li czjnieč tuteho, njejšy tež czjnieč jutrowneho skutka njejšy tež jutrowny kšesčezjan!

A tola dyrbišč ty, dyrbimy my wšchitzy bycz jutrowni kšesčezjenje, jeli so čžemy wšchitzy wobštacž nětkle wo pschichodže, a to šebje šameho dla a to našeho luda dla! Jenož w tajkej jutrownej wěrje leži mōž wobšamlnjena, kotraž našemu ludč mōže wupomhacz s čžmnoty, s hubiny, se šahuby na šwětko, na wyško, k žiwjenju. Tuž budž, schtož dyrbišč, abo njejšy ty je hiščeže, šczit šo, schtož dyrbišč: Jutrowny kšesčezjan, jutrowna kšesčezjanka! Haj budžmy quasimodogeniti. Šamječ.

Wotrocž.

Epizaka w słowakškej režži Kristina Kohnowa.

4. staw.

Druhdy šo czi to tydžen po tydženju, měkazy po měkazu minje a ty njewěšč, hdyce dny wostanu. Tak bě to tež pola Ondražikež. Wějachy drje wjele džěta; tola ženje žane lěto njeběchu tak s lohka s njeje k stromu kaž w tutym lěče.

„Šnadž je to tehodla tak“, myšlesče šebi burowka, „so my to stajnje s Božim słowom šapoczjanamy a tež škóncžiny“.

Burowka bě sažo tak daloko wuštrawjena, šo mōžesče šama waricž. Dorla njetrebajče wot pólneho džěta přecz wostacz, jenož rano pschinoschowajče jej s Methodom a s Ondrejom wodu a drjewo, abo schtož hewak nušne, a schtož bě domej najbliže, kšodžesče dyž a dyž pohladacz, hacž njeby nicžo trjebaka. Šiščeže ženje w žiwjenju njebě šo Ondražikowa tak dobro měka, kaž nětkle.

Přjedy bě muž hušto šty a fruty byl; tež wona nješesče twjerdu hłowu. By-li wón pjany byl, hacž runje wopitž njeběšče, a šo w domje njerodnje šadžeržal, by wona šwarjela; potom niebysčtaj nješele dohwo žaneho słowčžka se šobu rěča oj. Džowki běchu wozeržene a pschichodni šynojo nochžyčtu pošlučacz. Tuž nješesče s hospodaštwom do přědka. Dženka šacžu burowka to, šo njebě žaneho Božeho žohnowanja na žylym domje wotpoczowato. Njeběchu šo žyly lěto modliči, šhiba, se k Božemu bliđu džěchu; rano pschi štawanju by drje šebi kóždy něšchto šbórbotal, šebi pak nicžo pschi tym myšlit. Njedžakowni běchu woni to byli a šli, žyly wot Boha wotpadjeni! Šak by jich Bóh to tež žohnowacz mohł! Žona špšna šo dyrbesče šo k Bohu wróćicž, a tuž šo s žyly šwojej wutrobu wobrocži. Čžujesče, šo, hdyž šchto na šwěče, wona jeneho wumōžnika trjeba. Tak wotewri šwoju wutrobu Ššynej Božemu, Jesušej Chrystušej, a tutón ju ša šwoju wša.

Jako ras se šwojim mužom wječžor hromadže šedžesčtaj šo wona jemu tehole wušna a jeho prošesče, šo by jej wodač, šo njeje jemu jena tak dobra žena byka kaž by to dyrbjaka; tola wona čžyjsče, dokelž bě jej Bóh žiwjenje s nowa darik, lěpje př Božej woli žiwa bycz a šwojim domjazym lěpje šlužicž.

Ondražik čžujesče, šo je wohašbjeny, wóczžy buschtej pošnej šyšow.

„Kó!“ džesče wón, „wodajmoy šebi jedyn druhemu. Ty bě mi rjedlišča mandželka hacž ja tebi mandželki. Ale Method ma prawo: Tak njemōže to hacž k šmjercži dale hicž! Ššchetož schto potom? My dyrbimy pošastacz a s nowa šapoczecž!“

„Haj, woprawdže, my šmy žyly pschecžimo Božej woli živi!“

„Ša njejšym to hiščeže nitomu prajil, tebi pak jo praju: Sdyž tuteho čžlowjeka widžu, šak je žitny, a šebi wopomnju, šak šym ja w šwojich mlodych lětach a hacž do dženka živy byl, dyrbjju šo pschězo hanbowacz. My mějachmy tež Bože šłowo, tola ša žyly lěto je nječžitachmy, haj, pschidajmy jenož: my běchmy njerodnišeho živi hacž němy šłót. Tón žerje, špi, džěta, — žerje, špi, džěta — ale wón s najmjejšcha njeseli. Tež my šmy jědli, špali, džěkali, pschi tym pak tež pili, Boha hanili a čžlowjekow šaklwali. A tak šmy my to tež naše džěcži woczahnyli! Njedžimam šo, šo šu přeczku čžahnyte, šu dobreho malo došč domach měka!“

Tak rěčesčtaj muž a žena njes šobu. A šamšny wječžor to bě, — bě to katolški šwjaty džěč, — šo šo w šadowej šahrodže sažo Šamko Petrašč s Dorlu rošmōtwjesče: Wón šedžesče na kowzy, kotryž bě Method ša burowku pschiprawil, wona štejesče, jemu napššecžimo, na šary šchtom šehnjena, a pošlučajče na to, šak jej rjanu štawinu wo tym pomjedajče, šak běchu šastožy domoj pschilečžake. Ššchi tym jej praji, šo je tež hižo dužy pošču, šo tež kóždy džěč s modlitwu šapoczina a škóncža, a šo šo boji, Bože šasnje pschěstupicž. Šotom jej powjedajče, šak pola štareho Davita licžicž a lěpje pišacz wušnje, šo čžze nan jemu pschěstupštwu wuhotowacz a šo budže w nowym pschitwaru bydjenje ša njeho.

Šolza šo šprawnje wješlesče. Šižo jako džěcžo bě Šamko wobžarowala a šebi pošdžišeho hušczišeho myšlika, schto to s nim budže. Tehdy wšchak njemōžesče škoro ani krocžalki šczjnicž, nětko džesče to lěpje, njech tež hiščeže pomalku. Šewak běšče wón rjany mlodženz. Tuž wón nětko njebudže trjebacz tak bjese wšcheho wužitka w šahrodže abo pschěd kšěžu šedžecž. Dorla wšchak dawno hižo wot jeho šotrow wjedžesče, schto tam domach štwarjachy, tola nochžyšče jemu wješcle ššajčez, a tuž čžjnesče, jako njeby hiščeže nicžo wjedžaka.

Ondrej pschitupi k nimaj runje jako Šamko šastožy napomni. Bě to hižo ras wot njeho šššchak. Tuž šebi rošpominachu, šak rjenje a šak špomozne by to bylo, hdyž bychu šo tak šhromadžowli a tajke modlěške šhromadžišny wotměwali kaž šastožy.

„Wěštaj wój“, rjekny Dorla, „hdyž je to kóždy džěč fruch

wot tuteho domojpucza, dyrbjeli my to tola kóždy džen tať sapo-
cžinacž! Lastojzjy spěwachu a modlachu so pšichezo prjedy hacž
sažo fruch pucza lecžachu!" —

Jako so potom wjeczor pola Ondražitez šwójba k wjeczeri
šhromadži a po wjeczeri bur Methoda napominašche, so by jim
s biblije cžital, pohladny Dorfa na Ondreja a Ondrej na Dorfu,
a potom pohladnyšchtaj wobaj na starscheju, a w jeju wutrobje
wožiwu ta myšl: Eda so, so chžetaj tehorunja s lastojzami
cžahnyč! —

Šwět do kola wokolo pať mjes tym dale w hrěchach drě-
majšche, Ondražitez šwójba pať a jeje šužodžo wotuczachu po-
malku. Šwójaty Duch wotewri jim wocži a pišmo, sapocžachu
Boha pytačž, šebje šam ho a šwoje hrěchi spóšnawacž; sapo-
cžachu pať tež, Šhryštusa spóšnawacž a podachu so tať s lastoj-
zami na domojpucž — ale, bohuzel, niz wščitzy!

* * *

Tutu najymu bėchu so šlowki w zylej krajinye jara derje,
radžite. Bě to krašne, tať to jid, telko na šhtomach wifasše, so
so hašošy šamachu.

„Wěšch ty šhto?“ rjekny ras popołdnju bur Petrašch šwo-
jenu šynej, „ja pōndu na gmejšiki šamnt po dowolnošcž k pale-
nju. My palimy šliwoviz! — To je tōn wo šlowakšeho luda
na bōle lubowany palenz. — Tež wot druhich hiščeže pšchifupju.
Dostanu-š potom dowolnošcž, mōžesč šliwoviz pšchedawacž.
A hdyž ty ludžom tutōn poškicžesč, budžej a cžim radscho k tebi
do šlamow pšchifadžecž.“

Wšodženza bolachu tute šlowa, tola wōn naney ničžo dale
njepraji. Jako bė tutōn do brōžnje šchol, džěšche wōn k Metho-
dej. Namaka jeho na tym šwojim pšchi ryežu. Njedaloto wot
njego džěladu tež Podhajizezy.

„Witaj, Šsamko! Šhto wjedže tebe šem?“

„Šaj, — jenož tať! Dyrbjju tebi něšchto wupowjedacž!“

Pšchecželaj so postrowišchtaj a Šsamko powjeda, šhtož je
jemu nan prajiť.

Methodowe woblicžo so pošhnturi. Blyšť hněwa, kajtiž jōn
Šsamko ženje hiščeže njebė pola Methoda wuhladať, wujědže
jemu s wocžom.

„To je cžertowa myšl! Šsamko, šhto by ty prajiť, by-
li cži twōj nan porucžik, s tutym wopacžom tam šužoda Podhaj-
šeho šarashcž?“

„Ale Methodo! Šhto to rěcžišch! Tajke něšchto mi mōj nan
ženje njeporuči!“ šawola Šsamko naštrōžany, „a ja njebych
ženje to cžinil!“

„Dw, ty jo cžinjšch! Wocžin 'nož forczmu, njech šjawnu,
nječy potajnu! Ty wěšch, kajti žalostny wopitž Podhajški bė, a
tať je to jeho škōžowalo na cžěle a na dušchi, a so bė hižo kaž
štocžo! Nětko je so s Božej hnadu pšcheměnenje s nim štalo.
Tež wōn je njes lastojzami, kotrež domoj lecža. Ty widžišch,
so šebi nješwěri nihdže hič šhiba k nam a wam, so jeho to njeby
do korežny jezahnyšo; je hiščeže pšchecžitwo spytowanjam jara
šlaby. Šsy ty šebi wěšty, hdyž wy se šliwovizom sapocžnjecže,
a hdyž ma wōn jōn to tať bliško pšched wocžomaj, a hdyž to jemu
jeho wohnjenje do noša šajěddže, so wōn to kuty wostanje a
wobšteji? Wōn pšchindže k wam po mušu abo šel, s tym naj-
šěpčim pšchedewjacžom, so nochže so do hrěcha šawješcž dacž, a
tola wōn pšchindže cži to potom kaž wozza, kotraž šama k rěšanju
bėži! Twōj nan jemu poškieži, ty jemu pšchecžestwa dla na-
liješch, wōn budže woptawacž, jeho žoldť budže sažo njeměrnj,
w nim wotucža sažo to požadanje, wōn nješamōže napschecžitwo
štacž, wupije drje najprjedy jenož jemu šchleńcžku, jutije pať
dwě! A potom jemu budže, jako bychu wohnja do njeho naleli,

wōn dyrbi picž, picž! A — wōn budže sažo tōn wopitž, haj
hōršchi hacž prjedy, budže džiwje šwěrjo! Bōjške šwětko w nim
wuhajnje, jeho cžělo šthori a woklabuje a wōn něhdže šahinie
kaž štocžo. Wōn by to byl jena s tych lastojzow, kotrež tu domoj
chžychu, tola wōn domoj njedōndže! — Wōn je šahinyť! —
A šhto je wina na tym? Ty, Šsamko, ty!“

„Methodo, šastaň!“ Šsamko džerži šebi šlowu. „Ja
njebudu na tym wina, ja niz! Ja ani jemu ani žanemu dru-
hemu njebudu nalitwacž! Radscho njech mje škōžuja!“

Šsamko wotendže, Method ryešche šrudženy dale. —

Tutōn džen bė pola Petrašchez helika hara! Tať rjenje bė
šebi to bur wumyšlil, tať to wjele šakluži a šať šyn do přědka
pšchindže! Pšchetož pšches cžo dha buchū židža bohacž, hdyž niz
pšches palenz? A nětko nochžyšche šyn pošluchacž! Prjedy by
mōhl štatu hmeč dnyti jeho! Bě blědy kaž jezěna a šchepotashche
pšched roshorženym nanom, ale do toho šwolicž, to njechashche.
Wjele štych šlowow bė nan na njeho nawolať, kajkež je to jemu
šlěny na jayš pšchijesčechu, — kať to Ššlowať s pšchifšlowom
praji. Wumjetowasche jemu, so je prošcheť, a so je jeho hižo
lěta došho žiwiež dyrbjal, prošcherja džěhe wjazy nježiwu, hdyž
nochže pošluchacž, dyrbi po proščenju šhodžicž!

Nanowe šlowa šranichu šynowu dušchu šmjerťnje, kať
jenož to cžłowjeka šlowa šamōža. Do tuteje wolanzhy pšchindže
macž, prošchěšche teho jeneho a teho drugeho, muža by šnadž šmē-
rowala, ale šyna pšchemōž a narěcžecž, to nješamoh. Šsedžesche
tam kať škalisko! Tuž so tež wona rosnjemdri. (Pštracž.)

Zurfej a štat.

Šwojšť towarštwow šchecžijanskich šarschich ja Šakšu wo-
šjewja tole: „Runje je wufas kultušoweho ministra wuščol, ko-
tryž dyrbi pšcheměniež wufasaj 155 a 156, kotrež džiwatej na wo-
pýt šchulšeho rošwucžowanja na wot štata nješchipošnatych šwoje-
dženich, a so nještej pšchecžitwo modlitwje a nabožnemu šhēr-
lušch w šchuli šwonka nabožneho rošwucžowanja. Pšchi tym
pať je jara nadpadne, kať jenoštronizy tutōn wufas jenož džěcžom
šatolškich a židewškich šarschich a wučerjam tuteju wěrywufna-
cžow to prawo ščšita, so mōžej a se šchule wostacž, hdyž chžedža
šwoje wot štata nješchipošnate šwiedženje šwojecžicž. Nawopať
pšchirna tutōn wufas wōtrje ewangeliške ludowe šchule a poštracžuje
w tym, so by je bōle a bōle nješchecžanske ščžinil. Ewan-
gelške džěži a ewangeližy wučerjo dyršja na šwojatyh dnjach,
kotrymž bu šchit štata rubjeny, do šchule hič. Modlitwa a šhēr-
lušch, hať kōžde nabožne powucženje, njech je kajkež chže, šmē so
jenož w nabožnych hodžinach štacž. Šhto ma to na šebi, špō-
šnajesč, hdyž šebi wobmyšljšch, so štej w Šakškej do žyła jenož
dwě nabožnej hodžinye dowolenej, tu a tam so do žyła ani we
jenej rješowoni nabožne rošwucžowanje nještawa, druhdže sažo
wob tydžen w jenej hodžinye jenož. Druhđže wuwostaja nabožne
rošwucžowanje w pošlednim pošlěcže, wudawajo, so so to pa-
cžerškeje wučžby dla štanje, kotraž so w šamšnym cžasju wot-
měwa. We wjele šchulach šu jo na popołdnjo nošad šajili
abo jo na dwě hodžinye ja šobu pošožili. W přěnich 2 abo 4 lě-
tach njemutřebaja so šomo poštawenej dwě hodžinye ša nabožne
rošwucžowanje tehodla, došelž je mōžno, šnutška žyšeho rošwucžo-
wanja tež bibliške šlawišny naščowacž a ša to nabožne hodžiny
pšchifšrotčecž. Ša tōn cžas njeje žaneho nabožneho rošwucžo-
wanja! Potajšim, ša tōn cžas nješmē so po tutym najnowšchim
wufasu ani wudlicž ani šhěrlušcha špěwacž. Runje w tych lětach,
hdyž džěcžo rad nabožneho ducha šrěba, šo wufublanje w tutym
še šchule wufamka. Tať so wot hōrjekach na to džitwa, so by so

evangeliska ludowa schula bóle a bóle nješkescijianska scžinila. Je to potom džiw, so so towarstwa kichescijianskich staršich we Sakskej bóle a bóle pschecziwo tomule wobaraja a so bliže a bliže pschindu k tomu, so praja: Tať njeńdže to dale! — Sa naschich herbskich evangelskich staršich by wěscze sajimate a wažne — hač směrrowaze, by so potasalo — bylo, by-li so jini raš roš-prawa wo wobstejnoscjach nabožne rošwucžowanja na naschich schulach podala. — —

— **Wo wobstejnoscjach w sakskich faršich domach** potwě jena rošprawa, kotraž je so nadržbnje wo tym wobhonjawa, něhdže tole: Něhdže 200 fararjow w Sakskej je nujowaných, žrjwje wo-žadne džěto wobmjesowacz a pódlanškej sakšlužby pycacz. Dru-cha runje tať wulka licžba i nich by rad tajkeje pódlanškej sa-kušlužby hladata, by-li sšladnošče bylo; bydla pať pschedaloko a we wotležanym abo so pschestari, tať so tajkeje njenamataja. Poła tutych je nusa czim wjětscha. Pschehlad dopokaže, so je mjes 1500 fararjemi jich lědma 100, kotřiz maja došahaznych do-žhodow. Jich najwjazn nima pokojzu žwojich sakonškich dožho-dow, haj nělotši jenož 10. džěl. W měrzu njejsu so najwjazn i nich žane dožhody placžite. Sastate placženja džěja wróczo hač i sapocžatkej lěta 1922. Rať jara so fararjo schodowani psches-tajke wuwostate placženja dožhodow, to lóhzy spóšnajesch, hdyž so dopomniich, tať je mjes tym hritwna na hódnošči šhubika. Pschi tym wjěm je pať pschichod jich wjele fararjow a wožadow hiščeje czěmnischi. Wožebitu nusu pschinješu sohu šhorosče. Pschehlad połaže tu wobras, kotřiz dyrbi wutrobny hucž. Kelto nusy psches šhorosče! Mjes tymi 1500 rošprawami psche jich 600 wo šhorosčach džěči, fararšow a fararjow. Operazije so husto nujne, kotřez pať so wyšotich placžisnow dla dale a dale wotštorčuja, a pschi tym czěpi strowota. Wožebje tyščno je, hdyž bywa mandželška i maczerju, i macžeršnym sbožom džě ruku sa ruku starosč wo wjědny šhlěb. Wožebje kasu so tu młodym mandželškim jich młode sbožo. Je strach, so so młode maczerje do porodna czělneho wošlabnjenja dla hjes mozow. Runje tať boli to, hdyž dyrbi saš a saš nan pišacz, so dyrbi žyna abo džow-ku se schule wsacz, hač runjež staj wobdarjenaj. Alle šrědkow njeje. Šsynojo steja to nětk psched žyle czěmšnym pschichodom a džowšam nješawostanu žamo mēšna w kontorach abo pišat-njach, došel je jich wuwucženje nježyle a i nowemu sapocžatkej pobraduju tať sašo šrědk. Čžežto wotpocžuje to nětkole starosč wo wjědny šhlěb a starosč sa žyly dom na fararjach — a to nimo a wysche wscheje čžeje, kotruž jim sastojštwow hewat hižo nětkle štopi.

Šwědcenje škarja.

Starš škar Heim, jedyn i najštamnišich škarjow w Bar-linje († 1884), napiša juntróc do knihow žwojich wjědnych nashonjenjow: „Wožo, kaž so čži džatuju, so žym so w čžašu narodžit, w kotřymž móžu nowy testament čžitacz.“ —

Š bliska a i daloka.

Wo wólbach do žynody jednatej dopišaj w Šserbskich Ro-winach czjo. 75 a 76. Přěni dopišowat nješkušcha do czžitarjow našeho njeđželšeho kopjenka hewat by wjedžal, so je šerbska přědarška konferenca w žwojimaj pošlednimaj pošedženjamaj jenohšóšnje wobsamknyla, so Šserbjo w Budyšškim wotřeju wolc. š. fararja Domaschku a š. wysch. wucz. Šancžku. Wo tutym wobsamknenju tu dwójzy rošprawajomy. Tola pať je

šwěbelaze, so so ja tutu wěž wšchudžom sajimuj. A to dyrbjell hiščeje bóle, a to czim bóle, došel tu wólby bóršy budžěja. Njeńdže to tu wo wožobu, ale wo wěž! A naschu šerbsku wěž móže w pschichodnej žynodze jenož šerbski duchowny sastupowacz a najlěpje to pschedžynda šerbskeje přědarškeje konferency. To je knjes farat Domaschka. A i nim nasch dotalny šerbski šynodala, teho nahlada je taž drubi dopišowat w Šserbskich Rowinach. A i nim budža tola pschesjene — a tať i jenohšóšnym wobsamkne-njom šerbskeje konferency — wjěchizy Šserbjo a tať — Němžy, kelkož jich srosunjaja a srosunicž čžedža, tať wažne a rošjudne pschichodne lěta žytrwineho wuwicža a rošwicža w Sakskej so naš Šserbow so a tať nusi tuž šerbszy žynodalajo w žynodze. A tutych ma wěšo Budyššiki wotřež wuwolicž a móže to tať došonjeć, hdyž so tu Šserbja pschejene. Wobaj knjesaj, š. fa-rat Domaschka a š. wysch. wucz. Šancžka staj pschilubitoj, so, jeli so so wuwolitaj, wólbu a sastojštwow pschitowšmetaj. Tuž do wólby wjěchizy sa tuteju, Šserbjo! A my žměmy so nadžecz, so so tať na chi Němžy, spóšaršči wažnosč našich wožebitych naležnosčow, sa našeho, hač dotal tať wot nich woleneho, šynodalu š. šantora Šancžku rošjudža a runje tať sa wotšerja našeje šerbskeje přědarškeje konferency, š. fararja Domaschku, hdyž wušnajemy, so niz wožobow dla ale wězy dla město hač dotal tať wot Šserbow woleneho šynodala š. primarija Šacklera, postajimy š. fararja Domaschku-Buděčžanšeho.

Sa „**Wohaj Wóh**“ kaž do žyła sa naše šerbske nabožne nowinaštwow so so nam i nowa pjeněžne podpjeru pošicžite, tať mjes druhim i šetlicžanškej wožadny wjěcho hromadže 5000 hr. a i Rošacžicžanškej wožadny i nowa 1000 hr. Sa wšchitke tute a tajke pomozne šutki lubosče i Wožemu kraleštwu a šerbske-mu ludej wuprajimy wutrobne: Šaplacz Wóh! a „Žohnuj Wóh dary a daricželow a tón wot nich špěchowanu šutt!“ — Šsměmy wěscze woczakowacz, so tať i druhich wožadow tajku wo-žebitu ale pať nujnu pomoz doštanjemy sa šđerženje našeho nabožneho njeđželšeho kopjenka kaž tať sa našch „Missionški Wo-šot“. Našche nabožne kopjenka podpjeracz a jim pschepomhacz psches tutou čžaš, reka wotpadej wot Anješoweje žytrwoje wo-baracz a twaricž Wože kraleštwow. — Dary pschijimujaja duchowni, kotřiz je dale wotedaja na redaktora abo Šsmolerjež knihašnju, kaž tať tuta a redaktor. Žadaja-li so šjawne šwitowanja, šwi-tujemy dary tať w našch kopjenkach a w „Šserbskich Ro-winach“.

Listowanje: M. w Šr. ja Jubilate.

Biblija — čžaš — człowjeť.

16. thdžen, wot 15. hač do 21. haprleje.

15. Misericordias Domini: Jan 21, 15—17. — šh. 717. — Rom. 3, 23—31.
16. pódžela: Šj. 127. — šh. 734. — Rom. 4, 1—15.
17. wutora: Šj. 23. — šh. 723. — Rom. 4, 16—25.
18. žrjeda: Jan. 10, 12—16. — šh. 721. — Rom. 5, 1—11.
19. šchtwórtk: 1. Špětr. 2, 21—25. — šh. 90. — Rom. 5, 12—21.
20. pjatk: Mat. 18, 1—7. — šh. 802. — Rom. 6, 1—11.
21. šobota: Špš. 6, 1—4. — šh. 798. — Rom. 6, 12—23.

Šamolwity redaktor: farat W y r g a c ž w Rošacžicžach. Čžiččž Šsmolerjež knihu žiščežeršnje a knihašnje, šap. družštwow i wobmj. rušowanjom w Budyššinje.